

ساس سٽي سڪر. ڪام

همڙو ڪو ٻيو ڌنڌو

اخبار ۾ لکيل مضمون تان ورتل

الطاف شيخ

ڊجيٽل پبلشر

انسٽيٽي اڊيٽي انسٽيٽي شاخ

انسٽيٽي انسٽيٽي

بہ لفظ

محترم دوستو.....!

السلام عليكم

اداري سنڌي ادبي سنگت شاخ سکر ستيءَ طرفان اوهان جي لاءِ جڳ مشهور شخصيت، (جنهن کي سنڌ جو سنڌباد جهازي چئجي ته نهايت بهتر ٿيندو) محترم الطاف شيخ جا سفرناما ۽ ٻيا ليکڪ پيش ڪجن ٿا.

اسان محترم الطاف شيخ صاحب جا تمام گهڻا ٿورائتا آهيون جن جي اجازت ۽ تعاون سان اهي ڪتاب ٿوري آڻوٽ لوڪ جي ايڊيٽنگ سان (ڪتاب جي متن ۾ ڪا به تبديلي نه ڪئي وئي آهي، صرف ويب سائيت تي آڻن لاءِ ان جي آڻوٽ لوڪ کي خوبصورت بڻايو ويو آهي) اوهان تائين پهچائي سگهيا آهيون. ان کان علاوه ڪتاب جي پبلشر وغيره جا نالا، سندن مالڪي حقن سبب نه ڏنا ويا آهن. صرف ليکڪ جي اجازت سان سندس ليکڪ ڏنو ويو آهي.

محترم دوستو!.. اسان اُميد ٿا ڪريون ته اوهان پنهنجي راءِ کي پاڻ تائين محدود نه ڪندا، ڇا ڪاڻ ته اوهان جي اها راءِ ئي اسان جي جياپي جو ڪارڻ آ. وڌيڪ بهتري آڻن لاءِ ضرور راءِ ڏيندا.

سات سلامت

مهرباني

اوهان جي مشوري جو منتظر

عبداللطيف انصاري

شمس آباد سکر سنڌ

فون: 0333.7146119

اي ميل؛

abdullateefansari@yahoo.com

مهڙو ڪو ٻيو ڌنڌو

سامونڊي زندگي يعني جهاز هلائڻ واري نوڪريءَ ۾ جتي تڪليف، سختي ۽ خطرو آهي، اتي مزو، رومانس ۽ Thrill پڻ آهي. شايد ڪيترائي جهازي (Seafarers) هميشه لاءِ جهاز تي ئي رهڻ پسند ڪن، پر ٻارن جي وڏو ٿيڻ ۽ سندن پڙهائي جي ڪري، هنن کي جهاز ڇڏي ڪناري جي نوڪري ڳولڻي پوي ٿي. پوءِ ڪناري جي نوڪري (Shore Job) جتي سامونڊي نوڪري کان سولو ۽ سکون وارو آهي، اتي پگهار گهٽ ٿئي ٿو. 1971ع ۾ منهنجي شادي ٿي ۽ ڏهه سال کن منهنجي فيملي مون سان گڏ مختلف جهازن تي سفر ڪندي رهي. جهاز ڇڏڻ تي نه منهنجي، نه منهنجي زال جي دل ٿي چيو. منهنجي دل ان ڪري جو مختلف جهازن تي رهي رهي ان جي انجڻين کان اهڙي واقفيت ٿي وئي هئي، جو هاڻ هن نوڪريءَ ۾ مون کي

ڪنهن به قسم جي ڏکيائي نٿي ٿي. جهاز هلائڻ جي هن نوڪريءَ ۾، جتي ڪڏهن ڪڏهن طوفانن ۽ خراب سمنڊن ڪري اوجاڳا ڪرڻا پيا ٿي، اتي بيحد سانت ۽ سڪون جا ڏينهن به مليا ٿي. جهاز جي چيف انجنيئر جي حيثيت سان ايترو اعتماد ٿي ويو هو جو جهاز جي انجڻ ۾ ڪٿي ڇا به خرابي ٿئي، ان کي صحيح ڪري جهاز کي ويجهي بندرگاهه تائين پهچائي سگهڻ جي سگهه ساريم ٿي. سامونڊي نوڪريءَ ۾ آفيس واري ڪٿ ڪٿ به نٿي ٿئي. هيءَ اها نوڪري آهي، جنهن ۾ توهان جو باس (جهاز جو مالڪ يا شپنگ ڪمپنيءَ جو چيئرمين) توهان کان هزارين ميل پري ويٺل رهي ٿو. جهاز تي سفر ڪندڙ جهاز هلائيندڙن جون زالون، ان ڪري خوش رهن ٿيون جو جهاز تي هنن کي هر شئي ٺهيل ٺڪيل ملي ٿي. جهاز تي هنن کي نه رڌ پچاءُ ڪرڻو پوي ٿو ۽ نه بهاري پوڄو. هر چوٿين پنجين ڏينهن دريءَ جو پڙو هٽائڻ سان هنن کي نئون

بندرگاه نظر اچي ٿو ڪڏهن ممبئي، ڪولمبو سنگاپور ته ڪڏهن هانگ ڪانگ، منيلا، ٽوڪيو. ڪنهن بندر گاه ۾ جي جهاز جي مرمت هلي ٿي تڏهن به ان ڪم لاءِ اسان کي ڊوڙڻو پوي ٿو. هو ته صبح شام جهاز تان لهي، شهر گهمي سگهن ٿيون. پر بهرحال ٻارن جي پڙهائيءَ خاطر اسان کي ڪناري جي نوڪري جي ڳولا ڪرڻي پوي ٿي. هونءَ به هاڻ گهڻو ئي جهاز هلايوسين! پهرين نوڪري ڪويت ۾ ملي، اتي جي بندرگاه جي چيف انجنيئر جي حيثيت ۾ مون کي رکيو ويو. منهنجو ڪم بندرگاه ۾ هلندڙ لانچن ۽ ٽگ بوٽن (Tug Boats) تي نظر رکڻ هئي. ساڳيو پاڻي جي جهازن جي انجڻين وارو ئي ڪم هو. انهي دوران منهنجي پراڻي ڪمپنيءَ ڪجهه نوان جهاز ورتا. جهاز هلائڻ وارن جي ڪوٽ هئي، سو مون کي گهرايو ويو. سال ڏيڍ لاءِ وري جهاز هلائڻو پئجي ويو ان بعد ملائيشيا جي شهر ملاڪا ۾ هليو آيس، جتي هنن پنهنجي ملڪ جي نوجوانن کي جهاز

هلائڻ جي تعليم و تربيت ڏيڻ لاءِ اڪيڊمي کولي هئي. مون کي مٿين انجنيئرنگ ڊپارٽمينٽ جو هيڊ مقرر ڪيو ويو. ضرورت موجب مختلف ملڪن جي جهازن جي چيف انجنيئرن جي ليڪچرارن لاءِ چونڊ ڪرڻ پڻ منهنجي ٻلي هئي.

ڪئڊٽن ۽ جهازن جي سينيئر مٿين انجنيئرن کي پڙهائڻ لاءِ هر وقت ڇهه چيف انجنيئرن جي ضرورت پئي ٿي ۽ ستون آئون پاڻ هوس. مٿين انجنيئرنگ جا مختلف سبجيڪٽ اسان پاڻ ۾ ورهائي ڪنيا هئا. اٽڪل اٺ سال کن آئون هن اڪيڊمي سان لاڳاپيل رهيس. پڙهائڻ لاءِ اسان وٽ گهڻو ڪري وڏي عمر جا ڪئپٽن ۽ چيف انجنيئر آيا ٿي، جيڪا ڳالهه شاگردن لاءِ به بهتر هئي، جو وڏي تجربي ڪري هو شاگردن جي پڇيل هر مسئلي جو حل هنن کي ٻڌائي سگهيا ٿي.

پڙهائڻ وارن هنن مختلف پروفيسرن ۾ مختلف قوميتن جا ڪيپٽن ۽ چيف انجنيئر هئا. هڪ هڪ انڊونيشيا، برما ۽ هانگ ڪانگ جو هو. هڪ انگلينڊ جو به هو. انڊيا ۽ پاڪستان جا به به يا ٿي ڪن هئا. انهن پروفيسرن ۾ ڪي ته اچڻ وقت خوش هئا ۽ هن پاسي جي رواج موجب ٽن سالن جي نوڪريءَ جو Contract صحيح ڪيائون ٿي. پر سال اندر هليا ويا ٿي. ڪن جي ملائيشيا ۾ دل نٿي لڳي، ڪن کي پر پاسي وارن ملڪن برونائي، سنگاپور آسٽريليا وغيره ۾ سٺي نوڪري ملي وئي ٿي ۽ ڀڄي ويا ٿي. ڪي ملائيشيا جي هيڪانڊي مينهوڳي، نانگ بلائن ۽ پولٽرن کان بيزار ٿي هليا ويا ٿي ۽ پوءِ هيڊ آف ڊپارٽمينٽ جي حيثيت سان مون کي انهن جي جابن تي ٻيا ٽيچر ڳولڻا پيا ٿي. ۽ جيسين ڪو ملي تيسين ڇڏي ويل جو سبجيڪٽ به مون کي پڙهائڻو پيو ٿي. جيتوڻيڪ هڪ سنڌيءَ جي حيثيت سان مون کي به ڇڏي

ويڇڻ ڪتو ٿي... اها ڳالهه مون سان منهنجا پاڪستاني دوست پڻ ڪندا هئا. جن کي آئون ڪلي جواب ڏيندو هوس ته ”يارو اهي ڏينهن گذري ويا، جڏهن سنڌي (يعني سنڌي مسلمان) پر واري ڳوٺ ۾ ويڇڻ سان پاڻ کي پرديسي سمجهندو هو ۽ ڳوٺ ڇڏڻ جو نالو نه وٺندو هو. اڄ جو سنڌي ڳوٺ موٽڻ جو نالو نٿو وٺي.“

ملائيشيا جي هن نيول اڪيڊمي جي شروع وارن ڏينهن ۾، منهنجي خيال ۾ اڃا ڪو سال ڏيڍ مس ٿيو هوندو ته اسان جي اڪيڊمي ۾ هڪ پڙهائڻ واري جي ڪوٽ پوري ڪرڻ لاءِ اخبار ۾ اشتهار پڙهي، سنگاپور جي جهازران ڪمپنيءَ جو هڪ ملئي چيف انجنيئر زين النورين آيو هو. عمر ۾ اسان سڀني کان تمام گهڻو ننڍو هو بس هاڻ ته چيف انجنيئر ٿيو هو. جنهن بعد چيف انجنيئر جي حيثيت سان فقط هڪ ننڍڙي ٻن ٽن مهينن جي وائيج (سامونڊي سفر) ڪري، سمنڊ کي هميشه لاءِ خدا حافظ

چئي، زال سان گڏ اچي ملاڪا کان نڪتو جتي اسان جي هيءَ اڪيڊمي هئي. ڏاڍي حيرت ٿي. بهرحال کيس قانون مطابق Appointment ليٽر ڏنوسين ته سڀاڻي کان پلي پڙهائڻ شروع ڪر.

ان ئي ڏينهن، شام جو هتي جو آچر بازار Pasar Malam ۾ سندس زال کي پاڇيون وٺندو ڏٺم.

“چوڪري هڪ ڳالهه ته ٻڌا ۽! سامونڊي زندگي شايد توکي پسند ناهي جو توپنهنجي گهوت کي چڙائي آهي؟”
“Bukan Enchik! Saya Suka Sea life.” (نه سر!

مون کي ته سامونڊي زندگي بيحد پسند آهي). منهنجي انگريزي ۾ پڇيل سوال جو جواب هن ملئي زبان ۾ ڏنو.

“پوءِ ڇو چڙي ڏني آهي؟”
“Saya Tidak Tahu! Enchik Tanya Dia” (مون

کي پاڻ ڇاڻ ناهي، سائين توهان پاڻ هن کان پڇو). ملئي

ماڻهن جو هر ڳالهه ۾ اهو جواب عام هوندو آهي. ڪنهن ٻئي لاءِ ته ٿيڪا ٿيڻي نه ڪندا، پر پنهنجي پاءُ پيڻ يا مڙس بابت، ڪنهن ڳالهه جي خبر هوندين ته به پچڻ واري کي ٻڌائڻ بدران، ملڻي ماڻهو هميشه اها ئي ورندي ڏيندا ته توهان پاڻ وڃي پڇوس.

جهاز هلائڻ پي ڳالهه آهي، پڙهائڻ پي ڳالهه آهي. پر اسان جو نئون پروفيسر زين النورين Audio Visual Aids جي مدد سان ٿيڇنگ ۾ تڪڙي تڪڙي Improvement ڪرڻ لڳو. پاڻ نيڪ نمازي ۽ بيحد نفيس قسم جو انسان هو. سٺو اسٽوڊنٽ ٿي رهيو هو ان ڪري هن جي سٺي Theoretical ڄاڻ هئي. ننڍي هوندي ڪانوينٽ ٽائپ اسڪول مان پڙهڻ ڪري هن جي انگريزي به سٺي هئي، پر جهاز هلائڻ جو گهٽ تجربو هجڻ ڪري شاگردن جا اهڙا پڇيل سوال هن لاءِ مونجهارو پيدا ڪندا هئا، جيڪي جهازن جي حادثن ۽ Safety بابت

هوندا هئا. منهنجي هن لاءِ اها ئي راءِ هئي ته هن کي هن ننڍي عمر ۾ جهاز ڇڏي ڪناري جي نوڪري ۾ اچڻ نٿي ڪتو. خاص ڪري هن پڙهائڻ واري نوڪري ۾ جنهن ۾ زندگي سست رفتاري سان گذري ٿي. هڪ جوان ۽ صحتمند انسان کي جهاز ۽ سمنڊ جي ڏاکڻن سان جنگ جوڙڻ کپي ۽ جيترو ٿي سگهي گهڻي کان گهڻو وقت سمنڊ تي رهي مشڪلاتن کي منهن ڏيڻ ۽ تجربو حاصل ڪرڻ کپي. پر جي ڪنهن مجبوري جي ڪري هن کي ڪناري جي نوڪري ڪرڻي هئي ته جهاز جي انجنيئر (Marine Engineer) جي حيثيت سان هتي جي ڪنهن فيڪٽري، شپ يارڊ يا فائيو اسٽار هوٽل ۾ ڪرڻ کپي ٿي، جتي جهاز واريون مشينون به آهن ته پگهار به سٺو ٿو ملي.

ڪجهه ڏينهن بعد رسييس دوران، ڪئٽين ۾ جڏهن چيف انجنيئر زين النورين سان مٿين ڳالهه ڪيم ته هن ٻڌايو ته اهڙين نوڪرين ۾ زبردست عملي سان وڏي مغز

ماري ڪرڻي پوي ٿي، هيٺيون عملو Co-operate ڪرڻ يا ڪم جي ڳالهه ڪرڻ بدران هر وقت ڦڙياڙيءَ جا ڪم سوچي ٿو. هنن کي ڪڏهن موڪل ڪپي، ڪڏهن انڪريمينٽ، يا الائنس نه ملڻ جون دانهون، ڪڏهن ڪم جي گهٽائيءَ جون شڪايتون ته ڪڏهن بيماريءَ جا بهانا! ان کان علاوه جهاز جي انجن بند ٿي وڃي، فيڪٽري جي مشين ۾ ڪو نقص پيدا ٿي وڃي، فائيو اسٽار هوٽل جو ايئر ڪنڊيشننگ نظام خراب ٿي پوي ته انهن جي صحيح ٿيڻ تائين جهاز جا مسافر، فيڪٽري جا مالڪ يا هوٽل ۾ رهندڙ مهمان آسمان مٿي تي کڻيو بيهن.

اهي ئي سبب هئا جو اسانجو هي ملڪي چيف انجنيئر سڪون ۽ سانت جي زندگي جي ڳولا ۾ هن تعليمي اداري ۾ اچي نڪتو هو. پر منهنجي خيال ۾ به يا ٿي مهينا به ڪي مس گذريا ته هو هن نوڪريءَ مان به بيزار ٿي پيو. هن جنهن سڪون بابت سوچيو هو هن کي اهو ميسر ٿي نه سگهيو.

“جتي ڪٿي بيچيني پڪڙيل آهي.” هڪ ڏينهن هن پنهنجي دل جو حال مون سان اوريو. “جهاز تي خلاصي ۽ بندرگاهه وارن جا مسئلا آهن ته فيڪٽري ۽ ڪارخانن ۾ مزدورن جا ڦڏا... ۽ هتي پڙهائڻ ۾ شاگرد مٿي جو سورتا پيدا ڪن... ويجهي ته ويجهي ڪيڏانهن!”

“هڪ جاءِ آهي.” مون هن ڏي گهوريندي چيو.

“Siapa Kerja?” (ڪهڙو ڇا؟) هن حيرت مان پڇيو.

“زمينداري بابت ڇا خيال آهي؟” مون ڪانس راءِ ورتي. هن جو چمڪندڙ چهرو ويڪدم وسامي ويو. هن خبر ناهي ڪهڙي قسم جي نوڪري يا ڇا ڇا منهنجي واتان ٻڌڻ جي اميد ٿي رهي. شڪل ناهي چوڻ لڳو.

“سر مون کي ته زمينداريءَ ۾ ڪو به چارم نظر نٿو اچي... هر روز هارين جا هنگاما، ڪٽائي ۽ چونڊي جا مسئلا، ڪڏهن ڪنهن هاريءَ جي زال بيمار آهي ان ڪري ڪم تي نه پهتو ته ڪڏهن ڪنهن هاريءَ کي شنوائيءَ لاءِ

ڪورٽ پهچڻو آهي... ” زين النورين پنهنجي ڳالهه هڪ
ئي ساهيءَ ۾ ٻڌائيندي ڪٿي بريڪ هنئي... هن کي اوچتو
ڪا ڳالهه ياد اچي وئي ۽ خلا ۾ گهوري مرڪنڌڙ منهن سان
چيو ”سر زمينداريءَ ۾ فقط ناريلن جي پوک آهي، جنهن ۾
سڪون ئي سڪون آهي!“ اهو چئي زين النورين هاڻ مون
کي حيرت ۾ وجهي ڇڏيو.

”اهو ڇا ڪيئن؟“ مون تجسس مان پڇيو.

”اهو هيئنن جو ڀولا نه پگهار گهرن ٿا، نه دوا درمل جي
سهولت! نه يونيفارم لاءِ ضد ڪن ٿا ۽ نه وري اوڌر جي گهر
گهرا! ... ٻن چئن ڪچن پڪن ڪيلن ۾ هي غريب خوش
رهن ٿا!“

”ڇا مطلب؟“ مون کي زين النورين جي ڳالهه ڄڻ
ڳجهارت لڳي رهي هئي. زين النورين جي هن ملڪ
ملائيشيا ۾ جيتوڻيڪ آئون ڏهاڪو ڪن سال جهاز هلائي
چڪو هوس ۽ هينئر هڪ هنڌ رهي ڪناري جي نوڪري

ڪندي به ٿي سال ٿي چڪا هئا پر مون کي زين النورين واري ڳالهه سمجهه ۾ نه آئي. البت ان ڳالهه کان آئون چڱيءَ طرح واقف هوس ته هن ملڪ ۾ ڏينهن رات ڊگهي پيچ وارا ڀولڙا ۽ نانگ آزاد ڦرندا رهن ٿا ۽ اسان جي ڪليل گاڏين ۽ گهرن ۾ گهڙي، اسان کي پريشان ڪن ٿا.... مون کي تعجب ڪائيندو ڏسي زين النورين ٻڌايو: “ان ڪري جو ناريلن جي پوک لاءِ نه هارين جي ضرورت آهي نه ڏهاڙيءَ تي رکيل مزدورن جي... بس فقط هڪ دفعو ناريلن جا پوتا لڳائڻا پون ٿا. هتي ته پاڻي ورائڻ جي به ضرورت ناهي، ٻارهوئي مينهن پيو وسي ۽ ناريلن لاءِ ته سمنڊ جي گهميل هوا ئي ڪافي آهي. چئن پنجن سالن بعد جڏهن ناريلن جا وڻ مچي مڙس ٿين ۽ ڦل ڏيڻ شروع ڪن ته هڪ يا ٻه بانڊرانهن لاءِ ڪافي آهن. سڄو ڏينهن انهن کان ناريل پٽرائيندا رهو آخر ۾ هنن لاءِ ٽي چار ڪچا پڪا ڪيلا به ڪافي آهن. هو غريب انهن ۾ ئي خوش ٿيو وڃن.“

مون کي ان ڏينهن خبر پئي ته ملائيشيا ۾ جتي ڪٿي
نظر ايندڙ ناريلن جي ڊگهن وٽن مان ناريل پٽڙ جو ڪم
پولٽا ٿا ڪن. منهنجي ملئي دوست زين النورين جي ان
گفتگو کان پوءِ مون کي جلد ئي فليٽ مان هڪ اهڙي
بنگلي ۾ رهائش ڏني وئي، جنهن جي اڳيان پٺيان ناريلن،
رمبوتانن ۽ استار فروٽ جا وڻ هئا. رمبروتان ملائيشيا جو
هڪ لوڪل ميوو آهي، جيڪو ٿايلينڊ جي ليچي ۽ ماما
ڪچنگ جهڙو ٿئي ٿو پر سائيز ۾ ان کان ڪجهه وڏو. رس
گلي جيڏو ٿئي ٿو. سندس ٻاهرين ڪل جو رنگ ڳاڙهو ٿئي،
جنهن تي سائي ۽ هٽڊي رنگ جا وار ٿين ٿا. دراصل انهن
وارن جي ڪري هن ميوو جو نالو رمبروتان يعني (وارن وارو)
پيو آهي.

هڪ دفعي، آچر واري ڏينهن آئون پنهنجي گهر ويٺو
هوس ته ڊور بيل وڳو. در کولڻ کان اڳ دريءَ مان ليئو پاتم ته
هڪ پولٽي وارو نظر آيو. پولٽي جي ڳچيءَ ۾ رسو ٻڌل هو

جنهن جو ٻيو پوڇڙ هن همراهه جي ساڃي هت ۾ هو ۽ ڪاٻي هت ۾ ڊيڪي (ڊگڊگي) بدران هڪ ڊگهو ڪات، (جنهن کي ملئي ماڻهو پراڻگ سڏين ٿا) هو. مون سمجهيو هو ٻارن کي ڀولي جا ڪرتب ڏيکارڻ آيو آهي، پر در ڪولڻ تي هن ٻڌايو ته هو پڇڻ آيو آهي ته اسان ناريل ڪائس پٽرائڻ چاهينداسين يا ڪنهن ٻئي سان بندوبست ڪيو اٿئون.

نهيو! چئبو ته هي گهرن ۾ لڳل ناريلن جي وڻن مان ناريل، هن قسم جا پولڙن وارا پتي ڏين ٿا ۽ سڄي ملائيشيا ۾ ناريل پٽرائڻ جو اجورو ڏهن کان ويهن ناريلن تائين آهي. يعني هڪ سئو ناريل پٽڻ تي 20 کن ناريل يا ان قيمت جيترا پيسا ان پولڙي واري جا ٿيا. ان ۾ گهرن وارا به خوش ته هئڻ کي ڏهه يارنهن وڻن لاءِ پولڙو رکڻو نٿو پوي ۽ پولڙي وارو به خوش، جو هن کي روزانو سٺ ستر ناريل مليو وڃن ۽ پولڙو به خوش، جنهن کي ٻن ٽن ڪيلن کان علاوه هڪ ٻه ناريل به ڪاٽڻ لاءِ مليو وڃي.

منهنجي هائوڪار ڪرڻ تي باندر واري پنهنجي
"چوڪري" يعني پولڙي کي (جنهن کي هو هر وقت ملڻي
زبان ۾ چوڪرو چئي مخاطب ٿي رهيو هو) وڻ تي چڙهڻ جو
اشارو ڪيو ۽ پانهن تي لڙڪيل ڊگهي رسي کي ڍرو ڪيو
جنهن جو پوڇڙ سندس هٿ ۾ مضبوط هو. باندر پنهنجي
مالڪ جو حڪم مڃڻ بدران پنهنجيون ڪچيون ڪنهن لڳو
پر پوءِ مالڪ جي رڙ ڪرڻ تي هو پنهنجي جسم مان
ماڪوڙيون ڪڍي کائڻ بدران، ٽپ ڏئي ويجهي وڻ ڏي پڳو
۽ آسمان سان ڳالهين ڪندڙ ٽيهارو سال پراڻي وڻ تي
چڙهي ويو. چوٽيءَ تي پهچي هو ڪنهن ماهر جاسوس
وانگر هڪ هڪ ناريل کي غور سان ڏسي هن کي پنهنجي
پيرن سان گول ڦيرائڻ لڳو. ناريل کي انب يا صوف وانگر
چڪي پٽڻ ڏاڍو ڏکيو ڪم آهي. جو اهو واڌڻ (واڻ) جهڙي
Cord سان وڻ ۾ جهٽيل ٿئي ٿو. هن کي ڪنهن تيز ڪات
سان ڪپي سگهجي ٿو يا گول ڦيرائڻ سان چني سگهجي

ٿو. باندر جي چئن پنجن ڦيرن ڏيڻ سان ناريل اچي ٿي هيٺ
ڦهڪو ڪيو. ناريل ايترو ته مضبوط ٿئي ٿو جو ايترو
مٿانهين تان ڪرڻ تي به نٿو پڇي، البتہ ڪنهن ماڻهوءَ جي
مٿي تي لڳڻ سان ماڻهو مرڻ جا واقعا ضرور ٿيا آهن.

Bagus, Bagus. (سٺو، تمام سٺو) ناريل ڪرڻ تي باندر
واري پنهنجي چوڪري (پولڙي) کي شاباش ڏني. هو ناريلن
جي جهڳٽي مان منهن ڪڍي مالڪ کي ڏسڻ لڳو. سندس
ڏند اس جي ترورن ۾ چمڪي رهيا هئا. هن شايد ڪجهه
ڪاٺ جي اميد ٿي رکي جو پنهنجو وات واچن سوڌو کولي
مالڪ کي هيٺ تڪ ٻڌي ڏسڻ لڳو.

“Satu lagi, pergi, pergi”

(وڃ وڃ هڪ ٻيو ڀيرو) مالڪ کيس ڊپ پٽي ۽ سندس
چوڪر هڪ دفعو وري جاسوسن وانگر ناريلن کي ڏسڻ
لڳو. هو فل پڪل ناريل (Kelpa) ڳولي پٽڻ لڳو جيڪي
باندر وارو هڪ هنڌ ڏير ڪندو ويو. هڪ وڻ ختم ٿيڻ تي

باندر واري پنهنجي پولڙي کي ٻي وڻ تي ويڻ جو حڪم ٿي
ڏنو. وڻ جي ويجهو هجڻ تي پولڙي تارزن وانگر هڪ وڻ تان
ٻئي وڻ تي ٽپ ٿي ڏنو ٻي صورت ۾ مالڪ کيس هيٺ لهي
پوءِ ٻئي وڻ تي چڙهڻ جو حڪم ٿي ڏنو.

تيه چاليهه ناريل ٿيڻ تي، باندر واري پنهنجي
چوڪري کي پاڻ وٽ سڏي شاباس ڏني ۽ سائڪل تي
پٺيان ٻڌل پوتڙي مان ٻه ڪيلا ڪڍي پولڙي حوالي ڪيا.
پولڙو ڪيلا حاصل ڪري تارزن تائپ هڪ سنهي
ڪيڪ ڪئي ۽ پوءِ مالڪ جي قدمن ۾ اوڪڙون ويهي مزي
سان کائڻ لڳو. يعني عيش ڪرڻ لڳو.

”زين النورين سچ چيو هو...“ مون دل ٿي دل ۾ سوچيو.
ملائيشيا ۾ ناريلن جي وڏي ڪپت آهي. قدرت جو هي
عجيب ميوو آهي، جنهن کي پاڇي، گيهه، يا ڪولڊ ڊرنڪ
ٻه چئي سگهون ٿا. ملائيشيا ۾ اسين بصر ۽ تيل بدران ٻوڙ ۾
ناريل جو چورو (Desiccated Coconut) استعمال

ڪريون. ڪچو ناريل جنهن کي ملئي زبان ۾ Kelapa
Muda سڏين، مشروب خاطر استعمال ٿئي ٿو. ناريل جا
ڪوپا پارٽ جي ڪم اچن، سندن بڻج (وارا) ڪارن جي سيٽن
۾ استعمال ٿين. جهاز هلائڻ وارن ڏينهن ۾ اسان ڪيترائي
دفعو ملائيشيا مان ناريلن جي اها بچ (coconut hair)
جرمني ڪڍي ويندا هئاسين، جتي مرسيڊيز ۽ واڪس وئگن
ڪارن جي سيٽن ۾ استعمال ڪيا وڃن ٿا. ناريل جي وڻن
جي پنن مان بهارا نهن ٿا، تڙن مان ڪامون، سڪل ناريلن
مان ڏونگيون ۽ ڪوپري جو تيل. هن ملڪ ملائيشيا جي،
ناريلن جي پوک مان وڏي ڪمائي آهي. هاڻ ته ٿائيلينڊ به
ناريل ۽ انهن جا By_Product درآمد ڪري، غير ملڪي
ناٽو ڪمائي ٿو ۽ ناريل پٽڙ جا ايڪسپرت باندر جتي
ڪٿي نظر اچن ٿا. انهن باندرن بابت خبر پئي ته انهن کي،
ان ڪم ۾ ماهر ڪرڻ لاءِ سڀ کان بهتر اسڪول ملائيشيا
جي ان رياست ملاڪا ۾ آهن، جتي اسانجي اڪيڊمي

هئي.. مون ته سمجهيو ٿي ته ملاڪا رياست اسان واري نيول اڪيڊمي ڪري مشهور آهي، پر هتي ته تعليم بالغان، انڌن جو اسڪول ۽ باندرن جو اسڪول به آهي. ناريلن جي گهڻي ڪپت ۽ پوک ڪري ٿريند (تربيت يافتہ) باندرن جي به ضرورت وڌي وئي آهي. ويجهڙائيءَ ۾ هڪ سيمينار ٿيند ڪرڻ لاءِ ٿايلينڊ ويس ته خبر پئي ته اتي به، خاص ڪري ٿايلينڊ جي ڏاکڻن شهرن سونگڪلا، هاديائي ۽ پتاني پاسي، باندرن کي ناريل پٽڻ جي ٿرينگ ڏيڻ جا اسڪول ڪلي ويا آهن. هونءَ ته جتي ڪٿي سخت بيروزگاريءَ جو عالم آهي، پر ناريلن جي پوک وڌڻ ڪري، تعليم يافتہ يا ڪٿي چئجي ته تربيت يافتہ Graduate باندرن جي سخت ضرورت آهي. ٿايلينڊ جي وائلد لائيف فنڊ جي سيڪريٽري جنرل پستنا پاتالنگ ٻڌايو ته هن وقت ٿايلينڊ ۾ به هزارين پولٽا پنهنجن مالڪن کي روزگار ڪمائي ڏئي رهيا آهن.

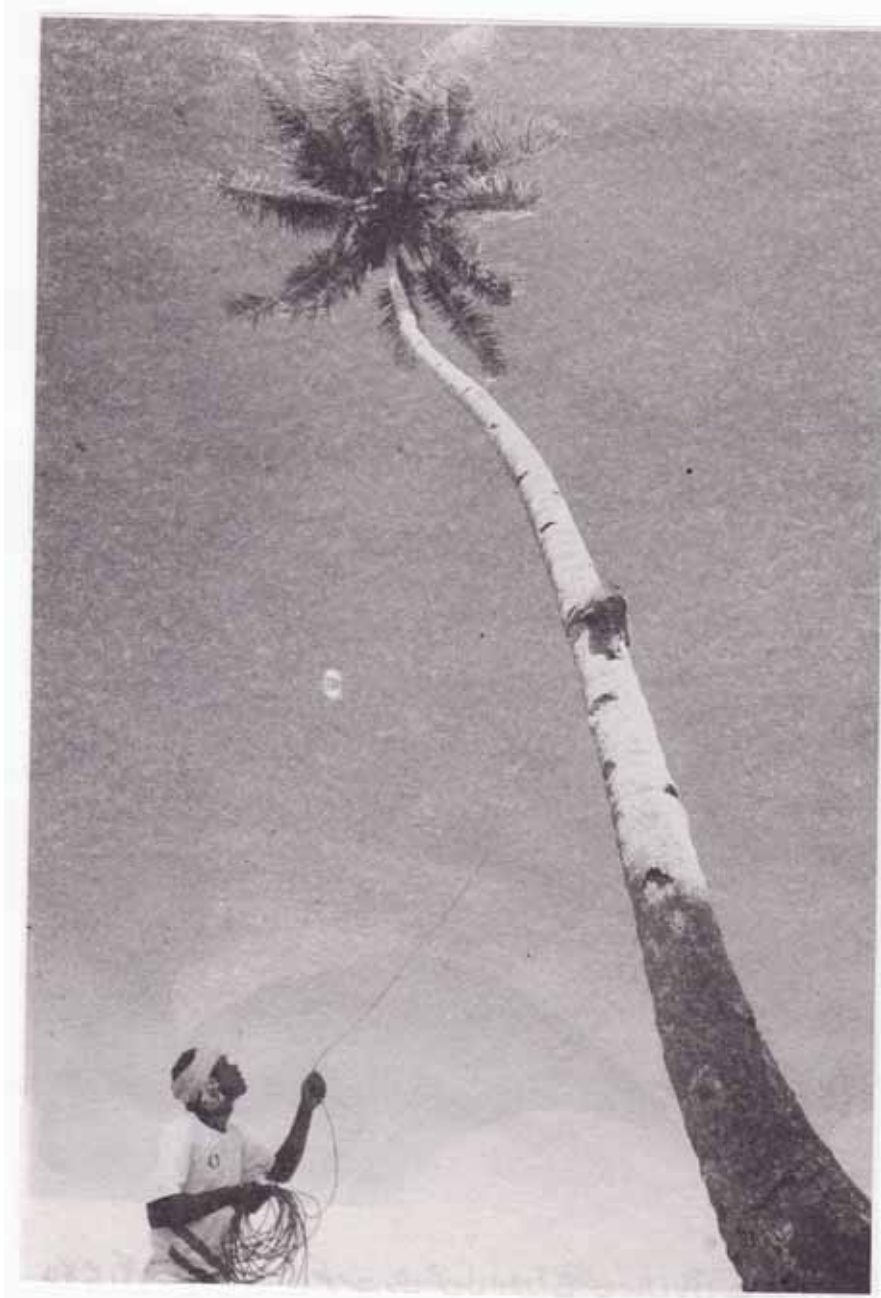
ناريل پٽڻ جي سکيا ڏيڻ لاءِ پولٽن کي ٽن کان ڇهن مهينن تائين اسڪول ۾ رهڻو پوي ٿو جتي هنن کي ڪچي ۽ پڪي ناريل جي سڃاڻپ ڪرائي وڃي ٿي ۽ ٻي اهم شئي اها سيڪاري وڃي ٿي ته وڻ جي ٿاريءَ کي هٿن سان جهلي پيرن سان ڪيئن گهمائجي، جيئن ناريل جي ڏانڊي ٿئي پوي ۽ ناريل اچي هيٺ ٽهڪو ڪري. هن ڪم لاءِ اڪثر ٻارن جي ماءُ کي ڦاسائي، ان جا ٻچا کنيا وڃن ٿا ۽ انهن کي آزاد ڇڏڻ بدران پڇري ۾ رکيو وڃي ٿو جيسين وڏا ۽ اسڪول لائق ٿين. اڄ ڪلھ سکيا ورتل يعني گريجوئيٽ پولٽي جي قيمت ٻه سئو کان ڇهه سئو ڊالر آهي. هڪ سنو ۽ صحتمند پولٽو روزانو 800 کان 1000 ناريل پٽي سگهي ٿو.

پولٽو جڏهن ٻن سالن جو ٿئي ٿو ته هن کي اسڪول ۾ داخل ڪيو وڃي ٿو. اڄ ڪلھ ڪو به سنو Monkey School هڪ پولٽي کي ناريل پٽڻ جو ماهر ڪرڻ لاءِ

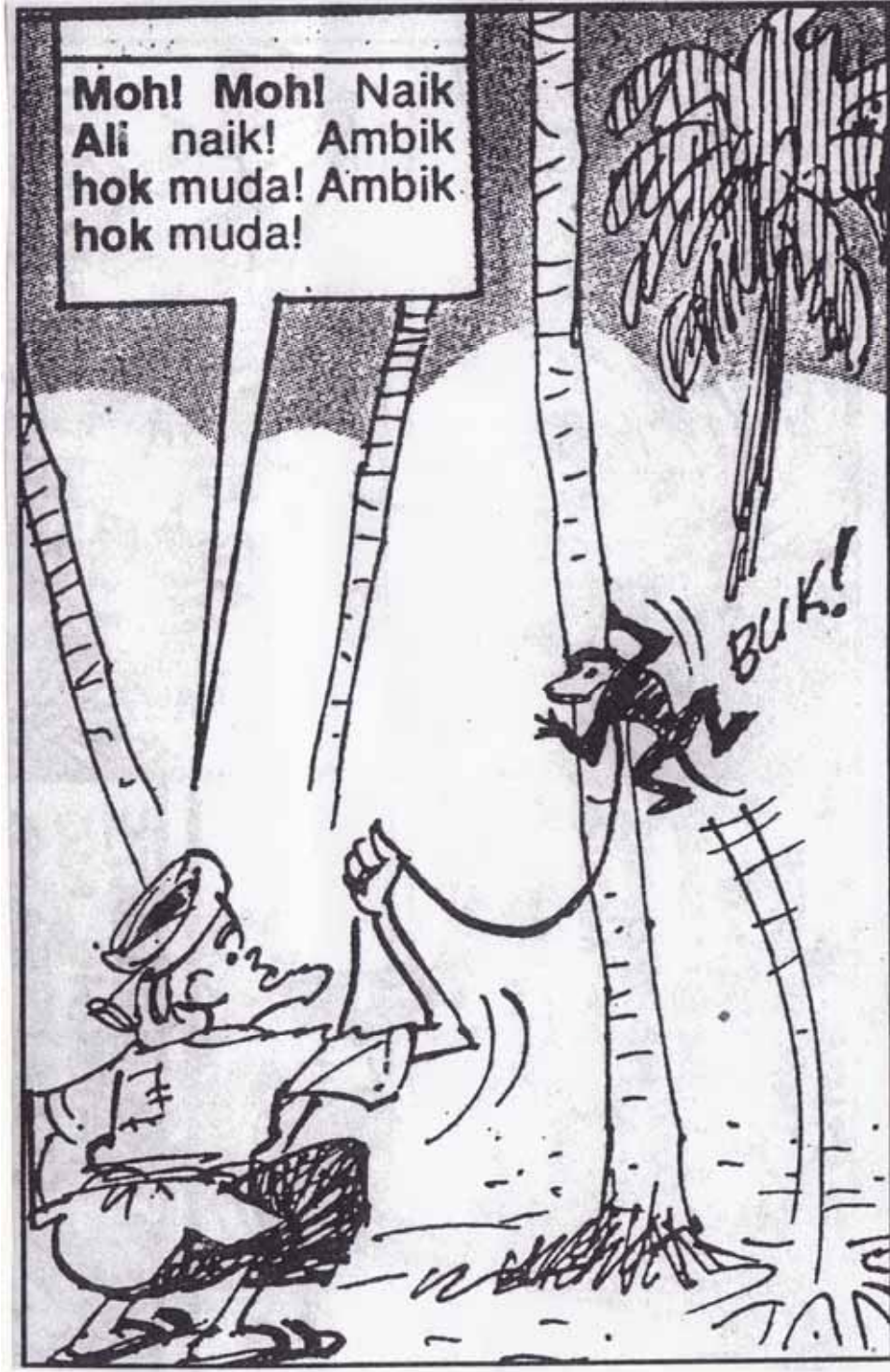
هڪ سئو ڊالر (يعني 8000) رپيا ڪن في وٺي ٿو. پولٽري جي عمر 20 کان 25 سال ٿئي ٿي، جنهن مان اڌ عمر ڏهن کان ٻارنهن سال ڪن، هو پورهيو ڪري سگهي ٿو. هتي اها ڳالهه به لکندو هلاڻ ته هنن پولٽرن سان تمام گهڻي اٽڪل سان هلڻو پوي ٿو. ٿورو به هنن کي تنگ ڪرڻ تي هو چتا ٿيو پون ۽ مالڪ کي به چڪين ٿا. خاص ڪري Mating جي موسم ۾ هو بيحد چڙچڙا ٿيو پون. ناريل پٽڙ جهڙي ڪم لاءِ گهڻو ڪري نر پولٽرا ئي Trained ڪيا وڃن ٿا جو اهي مادين کان وڌيڪ چٽيون ٿين ٿا ۽ حڪم جي پوئيواري ڪن ٿا. ٻي ڳالهه ته هنن لاءِ اهو به چيو وڃي ٿو ته هنن کان روزانو ڪجهه نه ڪجهه ناريل پٽڙا ڪپن. کين چڙي ڏيڻ تي هو سست هڪ طرف ٿيو وڃن ته ٻئي طرف هنن کان ناريل پٽڙ جو آرٽ به وسريو وڃي.

تصويرون

ٻيو ڌنڌو

الطاف شيخ

مئنيجنگ انجنيئر

Altafshaikh2004@yahoo.co.uk